

Arrest

nr. 205 137 van 11 juni 2018
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VANHALST
Merlostraat 6 B/49
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 september 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt samen met haar dochter, schoonzoon en twee kleinkinderen op 15 september 2009 België binnen, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 25 juni 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 51 614, 51 615 en 51 616 van 25 november 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster en haar familie.

Op 21 juni 2010 dienen verzoekster en haar familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 30 september 2010 wordt de aanvraag onvankelijk verklaard.

Op 6 september 2011 wordt de aanvraag ten aanzien van verzoekster ongegrond bevonden. Op 8 februari 2013 wordt de aanvraag ten aanzien van de familie ongegrond bevonden.

Op 4 oktober 2011 dient verzoeksters familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 118 229 van 31 januari 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

Op 28 oktober 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 106 674 van 12 juli 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

Op 30 april 2013 dienen verzoekster en haar familie een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 27 mei 2013 onvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 6 september 2013 ongegrond bevonden. Bij arrest van de Raad nr. 162 437 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 20 juli 2013 dienen verzoekster en haar familie een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Op 3 september 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 162 438 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 6 september 2013 wordt aan verzoekster een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Bij arrest van de Raad nr. 162 460 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 30 december 2013 dienen verzoekster en haar familie een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 29 januari 2014 onvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 17 maart 2014 ongegrond bevonden. Bij arrest van de Raad nr. 162 432 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 6 mei 2014 dienen verzoekster en haar familie een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Op 12 juni 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 31 juli 2014 dienen verzoekster en haar familie een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 15 oktober 2014 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard.

Op 4 augustus 2014 dienen verzoekster en haar familie een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Op 27 augustus 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 15 oktober 2014 worden aan verzoekster en haar familie bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arresten van de Raad nrs. 162 461, 162 462 en 162 463 van 19 februari 2016 worden de beroepen tegen deze bevelen verworpen.

Op 26 februari 2015 dienen verzoekster en haar familie een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Op 6 maart 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 162 428 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 12 oktober 2015 dienen verzoekster en haar familie een achtste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 13 november 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt ingetrokken op 22 februari 2016.

Op 24 maart 2016 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 5 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag ontvankelijk is doch ongegrond. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 189 653.

Op 12 juli 2017 dient verzoekster samen met haar familie een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X

Op 14 augustus 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“Naam, voornaam: T., R.

geboortedatum: (...)1950

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het vertrouwensbeginsel, objectiviteitsprincipe, motiveringsplicht (art. 2-3 van de wet van 29 juli 1991), de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden ;

Eveneens schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en dus een beoordelingsfout ;

DOORDAT :

1) Inderdaad DVZ haalt aan dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum : zij meent nochtans om volgende redenen de vernietiging/schorsing van deze beslissing te willen aanvechten ;

2) Dat de herhaaldelijke doktersbezoeken, hospitalisaties door de jaren heen een verslechterende gezondheidstoestand van verzoekster naar voor brengt ;

DVZ arts bekijkt de situatie per standaard medisch getuigschrift, doch maar geen analyse over de ganse duur van het verblijf in België : de onvoorzien hospitalisaties, de diversiteit van de aandoeningen vermeldt op bepaalde standaard medische getuigschriften met hun bijlagen, liegen er niet om dat de

situatie ernstig is bij deze gehandicapte vrouw : zij is rolstoelgebonden en intense mantelzorg, en veel medicatie is de dagelijkse bezigheid ;

Ten exemplatieve titel hierbij kopij van een standaard medisch getuigschrift van T. R.

(nota : voor dit SMG werd blijkbaar geen 9ter aanvraag ingediend) van 20.06.2017 ;

Dat een terugkeer naar Armenië een onmenselijke handeling zou zijn, wat ingaat tegen het artikel 3 van het E.V.R.M. ;

3) Wat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen betreft in het herkomstland :

Heel waarschijnlijk wordt informatie bekomen uit theoretische en opgefleurde websites ;

Dat algemeen bekend staat dat bepaalde website informatie enkel positieve gegevens bevat, welke meer een droombeeld weerspiegelen dan de harde werkelijkheid, waarvan men liever niet spreekt of niet mag spreken ;

4) Dat verzoekster haar huis verkocht heeft, om in België asiel te kunnen aanvragen met gans haar inwonende familie : dat zij er geen woning meer heeft ;

5) Dat verzoekster samenwoont met haar dochter, schoonzoon en hun twee schoolgaande kinderen; dat een scheiding van de familie zou kunnen ingaan tegen het artikel 8 van het E.V.R.M dat het respect van het familieleven poneert ;

Uit deze niet limitatieve elementen blijkt dat DVZ bij de beslissing om het grondgebied te verlaten geen belangenafweging gemaakt heeft tussen verzoekster enerzijds uit het grondgebied te verwijderen met alle gevolgen vandien en anderzijds haar hier verder te kunnen behandelen, gezien de kans op herstel serieus is en dit hier in familiekring met dokterszorg kan bewerkstelligd worden ;

Dat er ook rekening moet gehouden worden met de primatie van internationale normen (zoals artikel 3 en 8 van het E.V.R.M.)”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Repliek op de middelen tot nietigverklaring van verzoekende partij.

In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het vertrouwensbeginsel,
- Het ‘objectiviteitsprincipe’,
- De motiveringsplicht,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,
- Art. 3 en 8 EVRM.

Er zou tevens sprake zijn van een ‘beoordelingsfout’.

Vooreerst merkt verweerder op dat door verzoekende partij niet wordt ingegaan op de in het middel voorgehouden schending van het objectiviteitsprincipe. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

De verweerder acht dit middel voorts niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de “motiveringsplicht” opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”.

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het enig middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Verzoekende partij voert in essentie aan dat zij ernstig ziek is. Een terugkeer zou in strijd zijn met art. 3 EVRM. Eerder onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken, wat betreft de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medicatie en zorgen in het land van herkomst, zou de zaken te rooskleurig voorstellen. Verzoekster zou een gezin vormen met haar schoonzoon, dochter en kleinkinderen. Zij beroept zich daarom ook op art. 8 EVRM. Zij beweert dat zij geen huis in eigendom heeft in het land van herkomst.

Verweerder laat gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op 1determinerend motief, m.n. de vaststelling dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft (art. 7, eerste lid, 1°).

Dit motief wordt door verzoekende partij niet betwist.

Waar verzoekende partij zich beroept op het vertrouwensbeginsel, laat verweerder gelden dat dit beginsel inhoudt dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Van dergelijke rechtmatige verwachtingen kan in casu geenszins sprake zijn. Integendeel, uit het feitenrelaas blijkt dat verzoekende partij (en haar familieleden) gedurende jaren de ene aanvraag na de andere hebben ingediend, die allen werden afgewezen. Bovendien werd meermaals een verwijderingsmaatregel betekend.

In antwoord op de door verzoekende partij geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

- eerder problemen in het land van herkomst werden ingeroepen door verzoekster, waaromtrent reeds een diepgaand onderzoek werd gevoerd in het kader van een asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen,

- verzoekende partij gedurende verscheidene jaren in België verbleef en steeds kon rekenen op de bijstand van een advocaat, maar toch geen nieuwe asielaanvraag indiende, wat toelaat te besluiten dat zij er zelf niet van overtuigd was dat zij in dreigde te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen,

- verzoekster inmiddels al negen aanvragen indiende op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet, die allen werden afgewezen,

- verzoekende partij weliswaar beweert dat de toestand in het land van herkomst onjuist werden beoordeeld, maar daar geen bewijs van voorlegt, terwijl deze grieven in het verleden al bij herhaling werden onderzocht en afgewezen door Uw Raad (in het kader van beroepsprocedures die door verzoekster werden ingesteld naar aanleiding van de weigeringsbeslissingen genomen met betrekking tot de aanvragen op basis van 9ter Vreemdelingenwet),

- het feit dat verzoekster geen huiseigenaar is in het land van herkomst, niet kan worden aanzien als een risico omschreven in art. 3 EVRM.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij toont verder allerminst aan dat er sprake is van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoekende partij verwijst naar haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen.

Nog los van de vraag of de relatie tussen verzoekster en haar familieleden kan worden aanzien als een beschermenswaardige relatie in de zin van art. 8 EVRM, laat verweerder gelden dat deze familieleden, net zoals verzoekster zelf, illegaal in het Rijk verblijven. Ook aan deze familieleden werd op 04.09.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Van deze familieleden wordt dan ook verwacht dat zij eveneens het land verlaten.

Van een schending van art. 8 EVRM kan in die omstandigheden geen sprake zijn.

Zie:

"Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing 'het gezin van verzoekers ontwrict'." (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

"Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing." (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geeft verzoekster niet aan op welke wijze het door haar ingeroepen vertrouwensbeginsel en het *“objectiviteitsprincipe”* zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Wat betreft het *“objectiviteitsprincipe”* wordt er bovendien op gewezen dat de Raad een dergelijk beginsel niet bekend is.

Het enig middel is, wat deze onderdelen betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten: ze is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster ontkent niet dat zij niet in het bezit is van de documenten die vermeld worden in de bestreden beslissing. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een beoordelingsfout.

3.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een *“synthesenota”* bevindt van 14 augustus 2017. Daarin wordt over de gezondheidstoestand van verzoekster het volgende overwogen:

“Betrokkenen beroepen zich op medische elementen voor mevrouw T. Echter, de mantelzorg die haar verstrekt wordt door haar dochter kan verder gezet worden, gezien betrokkenen allemaal het land dienen te verlaten. Verder wijze we erop dat de medische problematiek van mevrouw T. reeds negen maal onderzocht werd door de dienst 9ter, alle negen aanvragen werden negatief afgesloten. De medische problematiek van mevrouw T. werd aldus reeds herhaaldelijk ten gronde onderzocht en niet weerhouden. Wat betreft het verslag van haar ziekenhuisopname van 19.06.2017 tot 23.06.2017, dit verslag vermeldt nergens dat betrokkene niet in staat is om te reizen, daar nergens in het verslag een reis afgeraden wordt. Verder wordt er geen enkel medisch stuk voorgelegd. Eventuele opvolging door

de huisarts wordt dan ook niet aangetoond. Dit element verhindert een terugkeer naar het land van herkomst dan ook niet.”

Hieruit blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster.

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfijnd dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Verzoekster toont met haar algemene beweringen en verwijzingen naar voorheen ingediende aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet aan dat zij zich in een dergelijk uitzonderlijk geval bevindt, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier.

Waar verzoekster een medisch attest bijvoegt van 20 juni 2017, wordt opgemerkt dat hieruit niet blijkt dat verzoekster niet zou kunnen reizen. Er wordt hoofdzakelijk in verduidelijkt dat zij van 14 tot 19 juni 2017 op de afdeling intensieve zorgen en vanaf 19 juni 2017 op de afdeling pneumologie was opgenomen in het ziekenhuis. De kritiek die verzoekster uit op adviezen van de arts-adviseur is niet gericht tegen de bestreden beslissing en niet ter zake dienend. Tevens wordt in dit verband opgemerkt dat bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 205 135 van 11 juni 2018 het beroep tegen de beslissing van 5 april 2016 inzake de laatste aanvraag van verzoekster op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd verworpen.

Waar verzoekster verwijst naar de noodzaak aan mantelzorg, wordt opgemerkt dat aan verzoeksters dochter en andere familieleden op dezelfde datum een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, zodat de familie niet van elkaar wordt gescheiden en de mantelzorg voortgang kan vinden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster voert aan dat zij met haar familieleden (dochter, schoonzoon, twee kleinkinderen) in België verblijft.

Dit blijkt inderdaad uit de stukken van het administratief dossier.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt niet dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun

beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Verzoekster voert aan dat er geen belangenafweging werd gemaakt.

Uit de synthesesnota van 14 augustus 2017 die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met volgende elementen:

“1) Hoger belang van het kind

-> hoger belang van het kind wordt niet geschaad daar de gezinseenheid volledig behouden blijft. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft de bewering dat hun kinderen reeds 9 en 10 jaar oud waren bij aankomst in België, wat maakt dat zij reeds naar school gingen in het land van herkomst.

2) Gezin- en familielevens:

-> de gezinseenheid blijft volledig behouden, betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven.”

Bijgevolg blijkt hieruit dat wel rekening werd gehouden met de gevolgen die de bestreden beslissing voor verzoekster zou teweeg brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat aan alle leden van de familie bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten. De familie wordt dus niet van elkaar gescheiden. Wat de medische elementen inzake verzoekster betreft, wordt verwezen naar hetgeen gesteld wordt in punt 3.3.4. van dit arrest.

Deze scheiding van de familie is het enige concrete argument dat verzoekster aanvoert in het kader van artikel 8 van het EVRM. Nu deze scheiding niet aan de orde is, kan de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET